

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 220.744 van 25 september 2012
in de zaak A. 206.380/XII-7077**

In zake: Carmen PEETERS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stijn Geukens
kantoor houdend te 3700 Tongeren
Moerenstraat 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

VZW KASOG SINT-JAN BERCHMANSCOLLEGE

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 21 september 2012, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing genomen op 30 augustus 2012 door de delibererende klassenraad van het Sint-Jan Berchmanscollege Genk, 5 economie - moderne talen, waarbij aan Carmen Peeters een oriënteringsattest C werd toegekend.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 september 2012, om 11.15 uur.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Ann Ramaekers, moeder van verzoekster en advocaat Stijn Geukens, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Marc Agten en algemeen directeur Freddy Verpoorten, die verschijnen voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest, behalve wat het opleggen van een voorlopige maatregel betreft, eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is tijdens het schooljaar 2011-2012 leerling in het eerste jaar van de derde graad, economie - moderne talen, aan het Sint-Jan Berchmanscollege te Genk.

3.2. De over verzoekster delibererende klassenraad stelt op het einde van het schooljaar vast dat verzoekster jaartekorten behaalt voor Frans (46,4%), Engels (48,7%), Duits (48,6%) en economie (49,4%) en hij beslist om verzoekster een oriënteringsattest C toe te kennen. De toelichting die daarbij op het individueel syntheseblad wordt vermeld, luidt:

“Oorzaken/opmerkingen: De onvoldoendes wijzen op een structureel tekort in de basiskennis. De sterk dalende uitslagen in het tweede semester bieden weinig perspectief in deze studierichting. We kunnen wel vaststellen dat de leerling inzet vertoont. De leerling kreeg de volgende begeleidingsvorm(en): Individuele studiebegeleiding door studiementor. De extra begeleiding had niet het gewenste resultaat.”

De klassenraad adviseert “5 Handel” als nieuwe studierichting voor het volgende schooljaar.

Op 28 en 29 juni 2012 vindt overleg plaats tussen de ouders van verzoekster en de directeur, waarover de directeur in een niet gedateerde brief

meedeelt dat hun “vraag naar bijkomende proeven wellicht is ingegeven door een traditionele visie op herexamens, waarmee men de leerling een ‘tweede’ kans gaf om tekorten weg te werken. Echter, in de huidige regelgeving [...] is er geen sprake meer van een ‘tweede’ zitting. Integendeel, de klassenraadsbeslissingen kunnen nog slechts uitzonderlijk ná 30 juni vallen. In uw geval heeft de delibererende klassenraad dan ook beslist dat het deliberatiedossier voldoende gegevens bevatte om een beslissing te nemen en/of geen tegenstrijdige gegevens bevatte die een uitstel van de beslissing konden verantwoorden.” De directeur beslist de delibererende klassenraad niet opnieuw samen te roepen.

3.3. Met een brief van 3 juli 2012 stelt verzoekster een beroep in bij de beroepscommissie. Zij groepeerde haar bezwaren onder volgende rubrieken: de adviezen en andere communicatie van de laatste jaren, de opvolging van haar contract voor haar leerstoornissen en haar resultaten en privéproblemen. Zij stelt voor “toch de mogelijkheid van een A-attest te overwegen”, “[e]ventueel in combinatie met onderstaande maatregelen”, waarbij zij de mogelijkheid van vakantietaken suggereert. Mocht de klassenraad daar niet op ingaan, wijst zij nog op de mogelijkheid van een “uitgestelde beslissing”.

Op 23 augustus 2012 adviseert de beroepscommissie om de over verzoekster delibererende klassenraad opnieuw samen te roepen. Dat advies is als volgt gemotiveerd:

- “- dat beide partijen het er over eens zijn dat Carmen een grote inzet toont en steeds haar best doet om, ondanks haar beperkingen, de nodige resultaten te behalen.
- dat haar dagelijks werk (65%) niet in evenredigheid is met de resultaten van het laatste examen (55,9%), die verstoord werden door externe factoren (scheiding van ouders, ernstige ziekte van grootvader, einde relatie met haar vriendje, pestgedrag door medeleerlingen);
- dat de 4 onvoldoendes in het jaarrapport: Frans 46,4%, Engels 48,7%, Duits 48,6% en Economie 49,4%, wellicht in normale omstandigheden een andere invulling zouden gekregen hebben;
- dat haar eindresultaat 56,6% geen grote afwijking vertoont van het klasgemiddelde 58,6%;
- dat de leerling, mathematisch gezien, niet geslaagd is. Maar men kan ook de vraag stellen of de punten van het examen niet te zwaar doorwegen bij de beoordeling t.o.v. de punten van het dagelijkse werk. Bij deze leerling is deze vraag zeker gegrond;

- dat in de APR3, waar de moeder van Carmen naar verwijst, sprake is van bij twijfel een positieve beslissing te nemen en de leerling één jaar respijt te geven: de leerling krijgt een A-attest met een waarschuwing voor bepaalde vakken. Zou deze procedure hier niet kunnen toegepast worden? Het zou Carmen de kans geven om, mits de nodige steun, zich te kunnen bewijzen”.

Het schoolbestuur beslist vervolgens op 27 augustus 2012 dat de delibererende klassenraad opnieuw moet beraadslagen.

3.4. Die klassenraad beslist op 30 augustus 2012 andermaal om aan verzoekster een C-attest toe te kennen. Die thans bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“De klassenraad heeft kennis genomen van de inhoudelijke elementen die aan de grondslag lagen van het advies van de interne beroepscommissie om de delibererende klassenraad terug samen te roepen.

De klassenraad bevestigt de grote inzet van Carmen.

De klassenraad is van oordeel dat de lacunes in de basiskennis voor de hoofdvakken in de studierichting Economie-Moderne Talen (Frans, Engels, Duits en economie) of voor 15 van de 32 weekuren te groot zijn om deze enkel te verklaren door de nieuwe elementen die in het beroepschrift van Carmen worden aangehaald.

De klassenraad is eveneens van oordeel dat deze lacunes te groot zijn om het 6de jaar van deze studierichting met succes te kunnen volgen.

De klassenraad is tenslotte van oordeel dat er in het geval van Carmen geen sprake is van twijfel in verband met de kansen van Carmen in het 6de jaar. Nadat Carmen een jaar lang nauwgezet werd gevolgd door vakleerkrachten, coördinator van de derde graad en studiementor is men van oordeel een voldoende breed beeld van haar capaciteiten te hebben om in eer en geweten tot een oordeel te komen.

De delibererende klassenraad bevestigt dus [zijn] beslissing om Carmen een C-attest toe te kennen en haar het advies te geven om over te zitten in het 5de jaar TSO - Handel.”

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

Excepties

4.1. Verwerende partij werpt in een eerste exceptie op dat de vordering onontvankelijk is omdat ze enkel is ingediend door de moeder van verzoekster, terwijl het ouderlijk gezag over verzoekster gedeeld wordt met haar vader. De vader van verzoekster heeft weet van het C-attest waarover hem op 11 september 2012 per e-mail is bericht, maar hij wenst blijkbaar niet tussen te komen.

4.2. In een tweede exceptie onzegt verwerende partij belang aan verzoekster, omdat zij zich ondertussen elders heeft ingeschreven en daar opnieuw de lessen volgt van het vijfde jaar. Impliciet heeft zij zich dan ook geschikt naar en akkoord verklaard met de bestreden beslissing.

4.3. Aangezien de raadsman van verzoekster ter zitting niet tegensprekt dat het ouderlijk gezag door beide ouders samen wordt uitgeoefend, noch de vaststelling dat verzoekster thans in een andere school in het eerste jaar van de derde graad is ingeschreven, verzaakt verwerende partij aan haar in de nota geformuleerd verzoek om de zitting uit te stellen totdat hierover door verzoekster overtuigingsstukken zijn neergelegd.

Beoordeling

5.1. Verzoekster is, op het ogenblik van indienen van de voorliggende vordering, minderjarig.

Artikel 376 van het Burgerlijk Wetboek luidt:

“Wanneer de ouders het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen, beheren zij ook gezamenlijk zijn goederen en treden zij gezamenlijk als zijn vertegenwoordiger op.
Ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn, wordt elke ouder geacht te handelen met instemming van de andere ouder wanneer hij, alleen, een daad van beheer van de goederen van het kind stelt, behoudens de bij de wet bepaalde uitzonderingen.

Oefenen de ouders het gezag over de persoon van het kind niet gezamenlijk uit, dan heeft alleen de ouder die dat gezag uitoefent, het recht om de goederen van het kind te beheren en het kind te vertegenwoordigen, behoudens de bij de wet bepaalde uitzonderingen.

De andere ouder behoudt het recht om toezicht te houden op het beheer. Met dat doel kan hij bij degene die het gezag uitoefent of bij derden alle nuttige informatie inwinnen en zich in het belang van het kind tot de jeugdrechtbank wenden.”

Een vordering indienen tot schorsing van tenuitvoerlegging is, anders dan een annulatieberoep, geen daad van beschikking maar een daad van beheer. Eén ouder vermag alleen op te treden en wordt vermoed te handelen met instemming van de andere ouder.

Verwerende partij keert dit vermoeden niet om, door het enkele feit dat de vader van verzoekster door haar per e-mail van de bestreden beslissing is ingelicht. Deze van verwerende partij uitgaande handeling levert niet het minste bewijs voor de stelling dat de vader zich uiteindelijk niet bij een annulatieberoep zou aansluiten. Dit afleiden uit de enkele afwezigheid van de vader in de schorsingsprocedure, zou het door artikel 376 BW ingesteld vermoeden volkomen zinloos maken.

5.2. Evenmin volstaat het gegeven dat een partij zich voorlopig schikt naar de uitvoerbare administratieve rechtshandeling die zij met een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid aanvecht om haar belang bij die vordering te ontzeggen. Het doel van haar vordering is precies om de delibererende klassenraad ertoe te bewegen voor haar een meer gunstige beslissing te nemen, op een ogenblik waarop die beslissing nog enig nuttig effect kan hebben.

5.3. De excepties worden verworpen.

V. De schorsingsvoorwaarden

6. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden

aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

VI. Spoedeisendheid en nadeelvereiste

Standpunt van de partijen

7. Verzoekster betoogt dat haar vordering met de “meeste spoedeisendheid” dient te worden behandeld, dat zij door de bestreden beslissing immers haar jaar moet overdoen, dat het vaste rechtspraak is van de Raad van State dat het dreigend verlies van een schooljaar een moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt en dat een vordering ingesteld volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen om dat dreigend verlies te keren, omdat het schooljaar dan te ver gevorderd zal zijn.

8. Verwerende partij betwist in de nota met opmerkingen niet uitdrukkelijk het aangevoerde nadeel; wel is zij van mening dat verzoekster niet diligent heeft gehandeld.

Beoordeling

9. Verzoekster mag zich wat de besproken schorsingsvoorwaarden betreft terecht op de vaste rechtspraak van de Raad van State beroepen. Het dreigend verlies van een schooljaar maakt voor de betrokken leerlinge een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uit. Een vordering ingesteld volgens de gewone schorsingsprocedure zal te laat komen om het dreigend verlies van een schooljaar te keren.

De bestreden beslissing dateert van 30 augustus 2012 en werd met een 6 september 2012 gedateerd schrijven aan verzoekster betekend, zending die verzoekster pas op dinsdag 11 september 2012 verklaart te hebben ontvangen. Het voorliggende verzoekschrift is ingediend op vrijdag 21 september 2012. Dit strookt met de vereiste van spoed en voortvarendheid, waarmee in het geval van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid door een verzoekende partij

moet worden gehandeld. Indien belangrijke tijd verloren is gegaan, zoals verwe-rende partij betoogt, lijkt dat vooral gelegen te zijn in het feit dat de klassenraad een ganse vakantie laat voorbij gaan om te beslissen over het bezwaar en dat de school vervolgens dagen wacht om die beslissing mee te delen aan de beide ouders van verzoekster.

10. Er is aan de beide besproken schorsingsvoorwaarden voldaan.

VII. Middelen

Standpunt van de partijen

11. In een *eerste middel* betoogt verzoekster dat de delibererende klassenraad op manifeste wijze zijn motiveringsplicht heeft geschonden.

Zij brengt de hiervóór aangehaalde redenen in herinnering die de beroepscommissie ertoe hebben gebracht om een nieuwe samenkomst van de klassenraad te adviseren en die in grote lijnen gelijklopend waren met haar grieven. De klassenraad laat volgens verzoekster na om hierop ook maar één antwoord te formuleren.

Dat er een gebrek aan basiskennis zou zijn bij verzoekster noemt zij een gratuite bewering waarvoor geen enkel voorbeeld wordt gegeven en die wordt tegengesproken door haar stijgend gemiddelde en goede punten voor dagelijks werk.

Verzoekster herhaalt dat de slechte eindresultaten enkel veroorzaakt zijn door de zwakke examens in juni, waarvoor de voornoemde omstandigheden een verklaring geven. De klassenraad laat na een objectief onderzoek te doen naar deze specifieke situatie en heeft voor een puur cijfermatige benadering gekozen zonder te motiveren waarom enkel belang wordt gehecht aan de laatste examens, wars van de persoonlijke situatie van verzoekster -die daarenboven met een leerstoornis kampt- en zonder oog te hebben voor haar eerdere prestaties die een vermeend gebrek aan basiskennis tegenspreken.

Verzoekster betoogt dat de eigen pedagogische reglementering van verwerende partij vraagt oog te hebben voor de medische en sociale problemen van een leerling die mogelijk slechte resultaten kunnen verklaren en die wijst op de mogelijkheid van bijkomende proeven in het geval van een onverwacht zwak resultaat dat deels te verklaren is door externe factoren, optie die door de delibererende klassenraad nooit lijkt te zijn onderzocht. Hetzelfde geldt voor andere opties zoals een waarschuwing of een vakantiewerk:

“Deze optie wordt tevens door de interne beroepscommissie specifiek belicht, doch de delibererende klassenraad motiveert nergens waarom deze optie niet kan gebruikt worden en blijft zich beroepen op de lege vermelding: er is een gebrek aan basiskennis!”

12. In haar nota met opmerkingen antwoordt verwerende partij dat het probleem bij verzoekster ligt in het feit dat zij geen grote hoeveelheden leerstof kan verwerken en dat zij dus ook elementaire stukken van de leerstof niet kan verwerken. De verwijzing naar de resultaten voor dagelijks werk zijn daarom niet van toepassing. Bovendien heeft de school vastgelegd welk gewicht aan dagelijks werk en aan examens wordt toegekend. Ook tijdens de kerstexamens had verzoekster twee onvoldoendes. De slechte studieresultaten worden dus niet veroorzaakt door de zwakkere eindexamens van juni. Ook de privé problemen, waarvan de school geen weet had tijdens de examenperiode, zijn door de klassenraad in de eindbeslissing in rekening gebracht maar niet van aard bevonden dat ze het bewijs vormen dat verzoekster pech zou hebben gehad en de stof wel beheerst maar dit onvoldoende tot uiting heeft kunnen laten komen tijdens de examens. Eerder komt het verwerende partij voor dat de moeder van verzoekster haar frustraties in verband met de echtelijke moeilijkheden heeft geventileerd bij haar dochter en als deze dan slechte examens zou maken kan dit aan de school niet worden verweten.

Verwerende partij betwist ook dat de klassenraad andere maatregelen niet in overweging zou hebben genomen. Een bijkomende proef was daarenboven nooit aan de orde en een vakantiewerk werd nooit gevraagd. De klassenraad heeft in juni geoordeeld dat hij alle informatie had om tot een besluit te komen. Een bijkomende proef is slechts een uitzonderlijk redmiddel en verzoekster kan ze dan ook niet als een recht opeisen. Een identieke redenering kan worden toegepast voor de waarschuwing.

Beoordeling

13. Verzoekster heeft tegen de klassenraadbeslissing op het einde van het schooljaar de in artikel 115/4 van de Codex Secundair Onderwijs georganiseerde verhaalmogelijkheid op gang gebracht.

Grievens, vragen en opmerkingen van de leerling die van aard zijn dat ze, mochten ze gegrond zijn, mogelijk tot een voor de leerling beter resultaat zouden kunnen leiden, mogen op het eerste gezicht in de loop van die beroepsprocedure niet zonder onderzoek blijven. Wil ze immers enig nut hebben, moet die beroepsprocedure er in ieder geval op gericht zijn om de klachten en argumenten van een leerling te onderzoeken, ze daadwerkelijk in de nieuwe beoordeling te betrekken en de antwoorden van de klassenraad daarop -met andere woorden: de motieven van de klassenraad- te veruitwendigen in de definitieve beslissing.

14. Uit de brief waarmee de algemeen directeur van het Sint-Jan Berchmanscollege het resultaat van het overleg aan de ouders van verzoekster meedeelt, blijkt dat deze laatsten de tekorten op zich niet in vraag hebben gesteld, noch de conclusie dat jaartekorten voor al de richtingbepalende vakken in beginsel een C-attest wettigen. Wél blijken zij gevraagd te hebben aan hun dochter bijkomende proeven op te leggen alvorens zich uit te spreken over haar al dan niet slagen. Daarop kwam als reactie van de algemeen directeur dat die vraag getuigt van een “traditionele visie op herexamens”, dat in de huidige regelgeving geen sprake meer is van een “tweede zittijd”, dat klassenraadbeslissingen nog slechts “uitzonderlijk” na 30 juni vallen en dat in dit geval de delibererende klassenraad over voldoende gegevens meende te beschikken om een beslissing te nemen “en/of” geen tegenstrijdige gegevens zag die een uitstel van de beslissing konden verantwoorden.

De algemeen directeur kan, op het eerste gezicht, worden bijgevalen als hij bijkomende proeven een uitzondering noemt. Artikel 37, § 2, van het besluit van de Vlaamse regering van 19 juli 2002 betreffende de organisatie van het voltijds secundair onderwijs, bepaalt immers in dat verband:

“De in § 1 bedoelde beslissingen worden in beginsel genomen uiterlijk op 30 juni van het betrokken schooljaar, doch deze termijn kan voor individuele gevallen worden verlengd tot uiterlijk de eerste schooldag van het daaropvolgend schooljaar.”

Die bepaling houdt in dat de delibererende klassenraad in beginsel wordt geacht over de noodzakelijke elementen te beschikken om zich uiterlijk op 30 juni over de prestaties van een leerling te buigen en om zelfs tegenvallende resultaten te duiden en op grond van alle gegevens van het leerlingendossier te beslissen of de leerling het schooljaar al dan niet met vrucht heeft beëindigd. Die bepaling geeft ook aan dat diezelfde delibererende klassenraad in individuele gevallen autonoom oordeelt of een leerling uitzonderlijk aan een bijkomende proef onderworpen wordt. Zoals de Raad van State reeds eerder overwoog, bijvoorbeeld in het arrest nr. 170.231 van 19 april 2007 inzake Van Montfort:

“Het is precies omdat een delibererende klassenraad door bijzondere omstandigheden meent op het einde van het schooljaar toch niet over alle nuttige gegevens te beschikken om over het al dan niet slagen van de leerling oordeelkundig te beslissen, dat hij over de mogelijkheid beschikt om zijn beslissing uit te stellen en om de leerling, uitzonderlijk, bijkomende proeven te laten afleggen. Een voor de hand liggend voorbeeld, ter illustratie van dergelijke bijzondere omstandigheden, is de ziekte van de leerling gedurende een periode van het jaar of het overlijden van een naaste tijdens de examenperiode. Een uitgestelde proef kan, zo de delibererende klassenraad daar reden toe ziet, uitwijzen of een onverwacht zwak resultaat mogelijk door dergelijke externe factor is veroorzaakt veeleer dan door het inherente falen van de leerling.”

15. De autonomie van de klassenraad staat er *prima facie* dan weer niet aan in de weg dat een leerling zélf uitzonderlijke omstandigheden inroept die naar zijn of haar mening één of meer bijkomende proeven rechtvaardigen. In zo een geval moet, zo lijkt, de delibererende klassenraad die vraag ernstig onderzoeken en valt het hem toe zijn weigering om erop in te gaan in voorkomend geval te verantwoorden.

In dat verband stellen verzoeksters ouders in hun bezwaarschrift voor de beroepscommissie uitdrukkelijk de vraag of de klassenraad wel wist dat verzoekster “privé de laatste tijd een aantal zaken te verwerken heeft gehad”,

waarbij zij vervolgens wijzen op de tijdens de examenperiode nakende echtscheiding van haar ouders en de spanningen die deze met zich mee heeft gebracht, de hospitalisatie en kritieke toestand van verzoeksters grootvader, de beëindiging van de relatie door de vriend van verzoekster en een gebrek aan psychologische begeleiding net voor en tijdens de examenperiode.

Nu verklaart verwerende partij in de nota met opmerkingen (blz. 8) dat de privéproblemen van verzoekster aan de school niet bekend waren tijdens de examenperiode en herhaalt de algemeen directeur ter terechtzitting dat die gegevens maar voor het eerst door de ouders duidelijk onder de aandacht van de school zijn gebracht in het bezwaarschrift voor de beroepscommissie.

Het zijn op het eerste gezicht evenwel feitelijke omstandigheden die, zoals de Raad als gezien reeds eerder overwoog, inderdaad aanleiding kunnen geven tot onverwachte en abnormale resultaten en waardoor mogelijk het correcte beeld van kennis en kunde van een leerling wordt vertekend. Het lijkt dan ook van belang dat een klassenraad die problemen mee in zijn onderzoek betreft, wat alvast voortgaande op de verklaringen van verwerende partij, in juni niet gebeurd blijkt te zijn.

16. Daarop verneemt verzoekster in de bestreden eindbeslissing van 30 augustus 2012 als antwoord van de delibererende klassenraad niets meer dan dat hij van oordeel is dat “de lacunes in de basiskennis voor de hoofdvakken [...] te groot zijn om deze enkel te verklaren door de nieuwe elementen die in het beroepschrift van [verzoekster] worden aangehaald”.

Daartegenover staat dan weer dat de beroepscommissie oordeelde dat “haar dagelijks werk (65%) niet in evenredigheid is met de resultaten van het laatste examen (55,9%), die verstoord werden door externe factoren (scheiding van ouders, ernstige ziekte van grootvader, einde relatie met haar vriendje, pestgedrag door medeleerlingen)”, “dat de 4 onvoldoendes in het jaar-rapport [...] wellicht in normale omstandigheden een andere invulling zouden gekregen hebben” en “dat haar eindresultaat 56,6% geen grote afwijking vertoont van het klasgemiddelde 58,6%”, waarbij die commissie uitdrukkelijk vaststelt “dat in de APR3, waar de moeder van [verzoekster] naar verwijst, sprake is van bij

twijfel een positieve beslissing te nemen en de leerling één jaar respijt te geven: de leerling krijgt een A-attest met een waarschuwing voor bepaalde vakken. Zou deze procedure hier niet kunnen toegepast worden? Het zou [verzoekster] de kans geven om, mits de nodige steun, zich te kunnen bewijzen”. Het zijn overwegingen die het door de klassenraad aangevoerde gebrek in de basiskennis, dat hij afleidt uit de examenresultaten, toch ernstig lijken te relativiseren of te nuanceren. Terecht ook werpt verzoekster de vraag op of het haar verweten kennelijk gebrek aan basiskennis -wat op het eerste gezicht niet hetzelfde is als ‘moeilijk grote gehelen leerstof verwerken’, waarop de nota thans alludeert- niet evenzeer uit haar prestaties voor dagelijks werk had moeten blijken, hetgeen toch niet het geval lijkt. Het zijn ook, in lijn met de klacht van verzoekster, de redenen voor de beroepscommissie om te adviseren en voor het schoolbestuur om te beslissen de over verzoekster delibererende klassenraad opnieuw samen te roepen.

17. De delibererende klassenraad spreekt nergens tegen, zo lijkt, dat de uitzonderlijke samenloop van gebeurtenissen die verzoekster voorlegt, niet met de realiteit zou stroken.

In die omstandigheden mocht verzoekster dan ook verwachten, zo lijkt, dat op die elementen een uitdrukkelijk antwoord zou komen, een antwoord dat er blijk van zou geven dat de klassenraad deze ook effectief in de beoordeling heeft betrokken. Gemeenplaatsen als dat de klassenraad “van oordeel [is] een voldoende breed beeld van [verzoeksters] capaciteiten te hebben om in eer en geweten tot een oordeel te komen”, volstaan op het eerste gezicht in het licht van de hierboven aangehaalde verstrengde motiveringsplicht, hoegenaamd niet.

18. Met motieven die verwerende partij thans in haar nota bijkomend aanvoert om de Raad van State van de wettigheid van de genomen beslissing te overtuigen en die niet hun veruitwendiging hebben gekregen in de bestreden beslissing, kan *prima facie* geen rekening worden gehouden. Het formuleren van motieven *post factum* strijdt niet alleen met het wezen van de formele-motiveringsplicht; het biedt verzoekster, noch de Raad van State de zekerheid dat die motieven daadwerkelijk aan de delibererende klassenraad kunnen worden toegeschreven.

19. Het eerste middel is in de aangegeven mate ernstig.

20. Er is voldaan aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

VIII. Voorlopige maatregelen

Vordering

21. Verzoekster vordert dat de Raad van State haar bij voorlopige maatregel toelating verleent om de lessen en examens aan te vatten in het zesde jaar en dat, wanneer de Raad niet op die vraag kan ingaan, verwerende partij zou worden verplicht om de delibererende klassenraad opnieuw bijeen te roepen om tot een eventuele nieuwe beslissing te komen.

Ter terechtzitting verklaart zij alle vertrouwen in de school kwijt te zijn en afstand te doen van de eerstgenoemde gevorderde maatregel.

Beoordeling

22. De Raad van State mag overeenkomstig artikel 18, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State onder de in artikel 17, § 2, eerste lid, bepaalde voorwaarden, alle nodige maatregelen bevelen om de belangen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak veilig te stellen, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten. Die maatregelen kunnen ook, overeenkomstig artikel 18, derde lid, van dezelfde wetten, worden bevolen in geval van uiterst dringende noodzakelijkheid.

23. Om de hiervoor uiteengezette redenen is de Raad van oordeel dat de grondvoorwaarden van, kort gezegd, uiterst dringende noodzakelijkheid, ernstige middelen en moeilijk te herstellen ernstig nadeel vervuld zijn.

De voorlopige maatregelen die de Raad dan mag bevelen, moeten “nodig” zijn om “de belangen van de partijen” veilig te stellen. Dit houdt in dat de voorlopige maatregelen die verzoekster vraagt aan de verwerende partij op te leggen niet verder moeten strekken dan nodig om haar belangen veilig te stellen.

24. Wat betreft de vordering om toelating te verlenen om de lessen in het tweede jaar van de derde graad te mogen aanvatten en er desnoods examens af te leggen, wordt vastgesteld dat hiervan afstand is gedaan ter zitting.

25. Wat de tweede gevorderde voorlopige maatregel betreft, namelijk om verwerende partij te verplichten binnen tien dagen de delibererende klassenraad opnieuw te doen samenkomen met het oog op een nieuwe beslissing, laat in principe niets aanzien dat een leerling te vrezen heeft dat haar onderwijsinstelling haar zaak niet met de vereiste spoed -en naar mag worden verhoopt zelfs in minder dan tien dagen- opnieuw zal behandelen. In de regel is er dan ook geen reden om een delibererende klassenraad uitdrukkelijk te bevelen om te doen wat hij verondersteld mag worden te zullen doen, namelijk onverwijld na de kennisgeving van een schorsingsarrest opnieuw samenkomen om te beraadslagen over het eraan te geven gevolg en aldus de leerling zekerheid te geven over haar studieresultaten.

In de concrete omstandigheden van de zaak, waarbij verwerende partij er in het verleden al geen blijk van heeft gegeven met passende voortvarendheid te handelen en waarbij verzoekster daarenboven een leerstoornis heeft en des te meer met een spoedige beslissing is gebaat en bovendien niet langer is ingeschreven in de school van verwerende partij, is de Raad van oordeel dat er reden is om een voorlopige maatregel op te leggen.

IX. Rechtsplegingsvergoeding

26. De kosten die verbonden zijn aan procedures bij de Raad van State worden geregeld door artikel 30, §§ 5 tot 9, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en door artikel 66 van zijn algemeen procedurereglement. Er is daarin geen sprake van een rechtsplegingsvergoeding.

Deze aan de Raad van State eigen regeling sluit uit dat toepassing wordt gemaakt van de gemeenrechtelijke bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek met eenzelfde onderwerp. Niet ingegaan wordt dan ook op de vordering van verwerende partij om haar een rechtsplegingsvergoeding van 1320 euro toe te kennen, nog daargelaten de vraag hoe zulk verzoek verenigbaar kan zijn met de inwilliging van de hoofdvordering.

BESLISSING

1. De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing genomen op 30 augustus 2012 door de delibererende klassenraad van het Sint-Jan Berchmanscollege Genk, 5 economie - moderne talen, waarbij aan Carmen Peeters een oriënteringsattest C werd toegekend.

2. De Raad van State beveelt dat voornoemde delibererende klassenraad onverwijld en uiterlijk zaterdag 29 september 2012 samenkomt om zijn beslissing te heroverwegen, in aanmerking nemend de in huidig arrest ernstig bevonden bezwaren van Carmen Peeters, dat het resultaat van deze beraadslaging aan verzoekster zonder uitstel per e-mail of telefonisch ter kennis wordt gebracht en haar wordt betekend bij aangetekend schrijven uiterlijk maandag 1 oktober 2012.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 25 september 2012, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	staatsraad,
	waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Geert Van Haegendoren